

ни реалізації товарів, виконання робіт, надання послуг; прийняття рішення про припинення продажу та виробництва товарів, виконання робіт і надання послуг, а також про тимчасове припинення діяльності підприємств та їх структурних підрозділів, опломбування приміщень суб'єкта господарської діяльності; вилучення товарів, документів та інших предметів, що свідчать про порушення прав споживачів

ЛІТЕРАТУРА

1. Конституція України: Офіц. текст: Коментар законодавства України про права та свободи людини і громадянина: Навчальний посібник /Авт.-упоряд. М.І. Хавронюк. -К.: Парламент вид-во, 1999. -544 с.

2. Закон України "Про захист прав споживачів" від 15.12.1993 р., № 3682-ХІІ // ВВР України. -1991. -№ 30. -Ст.379.

3. Указ Президента України "Про зміни у структурі центральних органів виконавчої влади" від 15.12.1999 р., № 1573/99 // Офіційний Вісник України. -1999. -№ 50. -Ст.11.

4. Указ Президента України "Положення про Державний комітет України з питань технічного регулювання та споживчої політики" від 18.02.2000 р., № 225/2003 // Офіційний Вісник України. -2003. -№ 12. -Ст.529.

5. Наказ Державного комітету стандартизації, метрології та сертифікації України "Положення про обласні, Головне Київське та Севастопольське міські управління у справах захисту прав споживачів" від 14 вересня 2000 р., № 559 // Офіційний Вісник України. -2000. -№ 40. -Ст.1721.

6. Закон України "Про рекламу" від 3.07.1996 р., № 270/96-ВР // ВВР України. -1996. -№ 39. -Ст.181.

Надійшла до редколегії 03.07.2003

КРАВЦОВА Т.Н. ГОСУДАРСТВЕННЫЙ КОНТРОЛЬ КАК АДМИНИСТРАТИВНО-ПРАВОВАЯ МЕРА ОБЕСПЕЧЕНИЯ БЕЗОПАСНОСТИ И КАЧЕСТВА ПРОДУКЦИИ, РАБОТ, УСЛУГ

Рассмотрены организационно-правовые вопросы государственного контроля в сфере защиты прав потребителей и особенности правового статуса специально уполномоченного органа исполнительной власти

KRAVTSOVA T.N. THE STATE CONTROL AS THE ADMINISTRATIVE-LEGAL MEASURE OF A SAFETY AND QUALITY OF PRODUCTION, WORKS, SERVICES

Organizational-legal questions of the state control in sphere of protection of rights of consumers and features of a legal status specially the authorized enforcement authority are considered.

УДК 343.62(477)

К.Б. ЛЕВЧЕНКО, канд. філос. наук, доц.

Міжнародний жіночий правозахисний центр "Ла Страда-Україна"

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОТИДІЇ ТОРГІВЛІ ДІТЬМИ В УКРАЇНІ ТА МОЖЛИВІСТЬ ЙОГО УДОСКОНАЛЕННЯ

Розглянуті питання удосконалення нормативних правових актів щодо захисту неповнолітніх від злочинних посягань, зокрема, протидії торгівлі дітьми.

В Україні встановилася досить небезпечна ситуація, пов'язана з поширенням торгівлі людьми, зокрема, дітьми. Серед українських жінок, яких вивозять за кордон для занять проституцією, зустрічаються, навіть, одинадцять та дванадцять років.

Торгівля людьми - це складна комплексна проблема, яка може мати негативний вплив на неповнолітніх. Потрапивши у ці тенета, дитина стикається з погрозами фізичного, психічного, сексуального насильства, побиття, звалтуванням, а також з розбещенням, втягненням у злочинну діяльність, спонуканням до заняття проституцією, залученням до праці на виробництві з шкідливими умовами, вилучення органів для трансплантації, використанням у жебрацтві тощо. З торгівлею людьми або іншими незаконними угодами щодо передачі людини (особливо

це стосується дітей та підлітків) необхідно вести рішучу боротьбу, що вимагає відповідної законодавчої бази. Порівняно з проблемами торгівлі дорослими, торгівля дітьми є малодослідженою у правовій науці, знайшовши певне висвітлення у деяких публікаціях [1, 2], здебільшого у контексті сексуальної експлуатації неповнолітніх та кримінальної відповідальності за скоєння злочину щодо дітей.

Завданням цієї статті є критичний огляд українського законодавства у цій сфері, а також організаційної та адміністративної діяльності по запобіганню торгівлі дітьми для формування ефективних шляхів їх вдосконалення на основі застосування комплексного підходу.

Необхідність особливого захисту дітей проголошено у Женевській декларації прав дитини 1924 р., підтверджено у Загальній декларації прав людини 1948 р., Декларації

прав дитини 1959 р., закріплено у Міжнародному пакті про економічні, соціальні і культурні права (ст.10), Міжнародному пакті про громадянські і політичні права (ст.23 і 24), у Конвенції про права дитини 1989 р (ст.1-41), Рекомендаціях Комітету Міністрів Ради Європи "Про сексуальну експлуатацію, порнографію, проституцію, а також торгівлю людьми та підлітками".

У Конвенції МОП (№ 182, 1999 р) йдеться про найгірші форми дитячої праці, про рабство, та практики, які сходні з рабством. Відповідно до цієї Конвенції, поняття "найгірші форми дитячої праці" означає серед іншого "усі форми рабства або практику, яка схожа з рабством, як наприклад, продаж дітей та торгівля ними, боргова кабала та кріпосна залежність, а також примусова або обов'язкова праця".

Ратифікувавши ці Конвенції, Україна взяла зобов'язання відповідно до ч.1 ст.19 Конвенції про права дитини вжити всіх необхідних законодавчих, адміністративних і просвітницьких заходів щодо захисту дітей від насильства у всіх його проявах, образ, зловживань, недбалого піклування або його відсутності. Україна вперше у Конституції (ст.52) зазначила, що будь-яке насильство над дитиною та її експлуатація переслідуються законом, держава забезпечує гарантії державного утримання та виховання дітей-сиріт та дітей, які позбавлені батьківського піклування. Правова база складається з законів України (Сімейний Кодекс, Кодекс законів про працю, Кодекс України про адміністративні порушення, Кримінальний кодекс України та інші), Указів Президенту України, постанов Кабінету Міністрів України, а також відомчих правових актів, державних програм.

Серед них потрібно назвати Декларацію "Про загальні засади державної молодіжної політики в Україні" (15.12.1992 р., № 2859), Закон України "Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні" (05.02.1993 р., № 2998-ХІІ), укази Президента України "Про податкові заходи щодо реалізації державної молодіжної політики" (04.12.1996 р., № 1165/96), "Про затвердження Комплексних заходів щодо профілактики бездоглядності та правопорушень серед дітей, їх соціальної реабілітації в суспільстві" (18.03.1998 р., № 200/98), постанови Кабінету Міністрів України "Про подальший розвиток мережі центрів соціальних служб для молоді та підвищення ефективності їх діяльності" (21.01.1998 р., № 63), "Про стан реалізації державної молодіжної політики" (18.06.1999 р., № 1059), "Про комплексні заходи Кабінету Міністрів України щодо реалізації державної молодіжної політики в Україні" (20.03.1998 р., № 348), "Про поліпшення матеріального забезпечення дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування" (16.06.1998 р., № 909) та інші.

У Україні прийнято окремий Закон "Про охорону дитинства" (від 26.04.2001 р., № 2402-3), відповідно до статті 10 якого "Право на захист від усіх форм насильства" кожній дитині гарантується право на свободу, особисту недоторканність та захист гідності. Держава має здійснювати

захист дитини від усіх форм фізичного і психічного насильства, образи, недбалого і жорстокого поводження з нею, експлуатації, включаючи сексуальні зловживання, у тому числі з боку батьків або осіб, які їх замінюють, примушування до проституції, жебрацтва, бродяжництва, втягнення до азартних ігор тощо.

Важливо, що Закон містить спеціальну статтю 32 "Захист дитини від незаконного переміщення", відповідно до якої, "у порядку, встановленому законодавством України та відповідними міжнародними договорами, держава вживає заходів для боротьби з незаконним переміщенням, вивезенням та неповерненням дітей з-за кордону, їх викраденням, торгівлею та контрабандою ними" [3].

Ще на початку розбудови незалежної держави, в Україні було прийнято Закон "Про освіту" (введений в дію Постановою Верховної Ради України № 1144-12 від 04.06.1991, із змінами та доповненнями), в якому увага приділена створенню системі освіти в Україні, у тому числі з урахуванням становища та потреб дітей, які позбавлені сімейного або батьківського піклування (стаття 37) [4]. Відповідно до статті 40 цього Закону, "громадяни, які потребують соціальної допомоги і реабілітації, а також громадяни, які навчаються окремим професіям за переліком, визначеним Кабінетом Міністрів України, можуть отримувати професію, не маючи базової загальної середньої освіти". Держава має створювати усі умови для отримання дитиною середньої освіти, як це гарантовано Законом.

Трудові взаємини молоді визначаються Конституцією України, Кодексом законів про працю України (глава ХІІІ "Праця молоді", статті 187-200, глава ХІУ "Пільги для працівників, які поєднують роботу з навчанням", статті 201-220), законами України "Про зайнятість населення" та "Про охорону праці" та низкою підзаконних нормативних актів, які встановлюють певні пільги та обмеження щодо використання праці неповнолітніх. Відповідно до статті 43 Конституції України забороняється використання праці неповнолітніх на небезпечних для їхнього здоров'я роботах.

До березня 1998 р. в правовому полі України був відсутній такий вид злочину, як торгівля людьми і торгівля дітьми, зокрема, але Верховна Рада проголосувала за прийняття Закону "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з прийняттям Закону України "Про внесення змін і доповнень до кодексу про шлюб та сім'ю України". Кримінальний кодекс України було доповнено статтями, які стосуються покарання за незаконні дії щодо усиновлення (удочеріння) та за торгівлю людьми. У новому Кримінальному кодексі 2001 року, який вступив в силу 1 вересня 2001 року, замість 124-1 міститься стаття 149 "Торгівля людьми або інша незаконна угода щодо передачі людини", яка включає також прогидно злочинами проти дитини. На початок 2003 року кількість справ, заведених по статтям 124-1 та 149 дорівнює майже 300.

Фахівці, які аналізують стан законодавчої бази щодо захисту від торгівлі людьми, виділяють цілу низку суттєвих недоліків у формулюванні та визначенні складу злочину. Так, з тексту ст.149 Кримінального кодексу випливає, що притягти до відповідальності за здійснення будь-якої незаконної угоди щодо передачі людини можна тільки у разі переміщення через державний кордон України. Але з практичної діяльності відомо багато випадків, коли торгівля дітьми здійснюється у межах держави, починаючись саме з цього, а після досягнення повноліття продаж людини здійснюється у інші країни. Керуючись змістом ст.149, винних осіб в такому разі не можна притягти до відповідальності, оскільки дитину ж ніхто не вивозив за кордон. У той же час ст.124 попереднього КК, яка викликала багато зауважень, передбачала відповідальність для винних осіб і у випадках, коли не було переміщення потерпілого через державний кордон України. На ці недоліки вказують і інші вчені [1], з чим можна повністю погодитися.

С. Киренко також звертає увагу на наступне: ст.149 передбачає відповідальність тільки в тих випадках, коли незаконна угода щодо передачі людини переслідує саме вказану в диспозиції мету (сексуальна експлуатація, використання в порнобізнесі тощо)? Якщо так, то незрозуміло, як бути, наприклад, у випадках продажу людини для проведення над нею наукових дослідів тощо - тобто в тих, які не охоплюються зазначеною в диспозиції метою, що переслідується при вчиненні подібних дій [1, с.40].

Тому у ч.1 ст.149 слід встановити відповідальність за продаж, іншу оплатну передачу людини, а також здійснення стосовно неї будь-якої іншої незаконної угоди, звільнивши, таким чином, статтю від переважаності зайвими термінами, які ускладнюють її застосування на практиці, а в ч.2 серед інших кваліфікуючих обставин передбачити відповідальність за ті самі дії, пов'язані із законним чи незаконним переміщенням особи через державний кордон України.

Законодавча база України по протидії торгівлі людьми не обмежується лише статтею 149 Кримінального кодексу України, а включає низку інших законів та нормативно-правових актів. Ст.150 передбачає відповідальність за експлуатацію і, зокрема, сексуальну експлуатацію неповнолітніх, використання їх у порнобізнесі. Експлуатація дітей визначається як будь-яке використання їх праці, що може завдати шкоду їх здоров'ю, фізичному або освітньому розвитку, поєднане з отриманням прибутку за рахунок потерпілих.

І. Лисенко наводить перелік дій, які відповідно до Кримінального кодексу України кваліфікуються як злочини проти неповнолітнього [2, с.66]: втягнення неповнолітніх у злочинну діяльність (ст.304), проституція, примушування чи втягнення до заняття проституцією (ч. 3 ст.303), створення місць розпусти і звідництво, вчинене із залученням неповнолітнього (ч.3 ст.302), незаконне виробництво, виготовлення, придбання, перевезення, пересилання чи збут наркотичних засобів, психотропних речо-

вин або їх аналогів, вчинені із залученням малолітнього або малолітньої (ч.3 ст.307), спонування неповнолітніх до застосування допінгу (ст.323), схиляння неповнолітніх до вживання одурманюючих засобів (ст.324), організація або утримання місць для неповнолітніх для незаконного вживання, виробництва чи виготовлення наркотичних засобів, психотропних речовин або їх аналогів із залученням неповнолітнього (ч.2 ст.317).

Важливу роль відіграє також правова діяльність на міжнародному рівні. Останнім часом МВС було підготовлено 14 міжурядових угод про співробітництво у боротьбі зі злочинністю, якими регулюються, зокрема, питання боротьби з торгівлею людьми та нелегальною міграцією. Серед них слід виділити угоди з такими країнами як Туреччина, Ізраїль, Чехія, Польща, Угорщина, Франція, Швеція, Румунія та Молдова. Питання боротьби з торгівлею людьми регулюються угодами міжвідомчого рівня. У 1998-1999 рр. такі угоди укладені із Великобританією, Македонією та Чехією. Готується до підписання угода про співробітництво у сфері боротьби з організованою злочинністю, у тому числі з торгівлею людьми між Україною та Грецією. Укладені багатосторонні та двосторонні угоди створюють значні можливості для налагодження співпраці правоохоронних органів цих країн у протидії торгівлі людьми.

15 грудня 2000 р. у м. Палермо (Італія) Україна підписала Конвенцію ООН по боротьбі з транснаціональною організованою злочинністю, у 2001 році - протоколи проти незаконного ввезення мігрантів суходелом, морем і повітрям та про попередження та припинення торгівлі людьми, особливо жінками та дітьми, та покарання за неї. Міністерству внутрішніх справ України доручено зробити подання до Верховної Ради щодо ратифікації Конвенції та протоколів до неї.

Реалізація державної політики у напрямку протидії торгівлі дітьми та запобігання будь-яких правопорушень, підтримки дитинства, молоді здійснюється також шляхом прийняття державних програм та формування системи заходів. Серед них необхідно назвати Комплексну програму профілактики злочинності - Укази Президента України від 25.12.2000 р., № 1375/2000 "Про комплексну програму профілактики злочинності на 2001-2005 роки", Національну програму протидії зловживанню наркотичних засобів та їх незаконного обігу, Національну програму профілактики СНІДу (постанова Кабінету Міністрів України від 11.07.2001 р., № 970 "Про програму профілактики ВІІ-інфекції/СНІДу на 2001-2003 роки"), Національну програму планування сім'ї (постанова Кабінету Міністрів України від 13.09.1995 р., № 736 "Національна програма планування сім'ї"), Національну програму "Діти України" (Указ Президента України від 24.01.2001 р., № 42/2001 "Національна програма "Діти України" на період до 2005 р."), Комплексну програму протидії торгівлі людьми в Україні (постанова Кабінету Міністрів України від 05.06.2002 р., № 766 "Про Комплексну програму протидії торгівлі людьми в Україні"), Програму правової освіти

населення України, Програму поліпшення виховання, навчання, соціального забезпечення дітей-сиріт і дітей, які залишилися без піклування батьків та інші. Також необхідно назвати низку указів Президента України, таких як "Про затвердження Заходів щодо поліпшення становища дітей-сиріт і дітей, які залишилися без піклування батьків" (від 17.10.1997 р., № 1153/97), "Про затвердження комплексних заходів щодо профілактики безпритульності та правопорушень серед дітей, їхньої соціальної реабілітації в суспільстві" (від 18.03.1998 р., № 200/98), "Про додаткові заходи щодо запобігання зникненню людей, удосконаленню взаємодії правоохоронних та інших органів виконавчої влади в їх розшуку" (від 18.01.2001 р., № 20/2001) [5]

Результатом вивчення ситуації з торгівлею людьми, особливо жінками, стало розуміння формування комплексного підходу до боротьби з цим злочиним та запобігання йому. З метою його реалізації в Україні прийняті дві програми, спрямовані на протидію торгівлі людьми, у тому числі дітьми. Програма запобігання торгівлі жінками та дітьми (1999 р.) [6] та Комплексна програма протидії торгівлі людьми (2002 р.) [7]. Для координації діяльності різних міністерств та відомств створена Міжвідомча координаційна рада з питань торгівлі людьми, а також утворені регіональні постійно діючі комісії з питань координації зусиль та обміну інформацією щодо запобігання торгівлі людьми. З цієї ж метою програмою передбачене проведення щорічних регіональних і міжгалузевих нарад-семінарів з питань координації зусиль, здійснення аналізу та уточнення стратегії реалізації заходів щодо запобігання торгівлі людьми, проведення соціологічних та кримінологічних досліджень з проблем торгівлі людьми в Україні, вивчення, узагальнення та поширення в Україні міжнародного досвіду з питань запобігання та боротьби з торгівлею людьми.

Оскільки основними чинниками поширення та розповсюдження торгівлі дітьми є економічні, у Комплексній програмі заплановані заходи, які повинні стабілізувати стан молоді та неповнолітніх на ринку праці, полегшити здобуття ними конкурентноспроможних професій (статті 5-7).

Досить популярним шляхом вивозу дітей за кордон є вивіз із метою навчання або оздоровлення. Тому важливим є забезпечення дотримання законодавства під час організації оздоровлення та відпочинку дітей за кордоном, а також у роботі лікувально-профілактичних та інших закладів, у яких перебувають або утримуються дітисироти та діти, позбавлені батьківського піклування.

Комплексною програмою планується підвищення рівня інформованості населення про засоби і методи, які використовуються торговцями людьми, а також про потенційний ризик експлуатації, насильства та зловживань стосовно нелегальних мігрантів, створення спеціального циклу телевізійних та радіопередач, запровадження в друкованих та електронних засобах масової інформації окремих рубрик. Доцільно було б у Програмі виділити окремо ве-

дення превентивної роботи для дітей, оскільки методики ведення такої роботи для них відрізняються від освітніх технологій для дорослих, і не завжди використання дорослих матеріалів є ефективним для дітей

Певна робота проведена Міністерством освіти і науки України з метою впровадження у життя законодавства щодо дотримання прав дитини під час її усиновлення. У частині дотримання законодавства з усиновлення розроблено та надіслано на місця накази від 04.09.1996 р., № 273 "Про виконання постанови Кабінету Міністрів України від 20.07.1996 р., № 775 "Про затвердження Порядку передачі дітей, які є громадянами України, на усиновлення громадянами України та іноземними громадянами і здійснення контролю за умовами їх проживання у сім'ях усиновителів"; від 14.07.1999 р., № 170 "Про виконання постанови Кабінету Міністрів України від 22.06.1999 р., № 1108 "Про внесення змін і доповнень до Порядку передачі дітей, які є громадянами України, на усиновлення громадянами України та іноземними громадянами і здійснення контролю за умовами їх проживання у сім'ях усиновителів"; від 04.01.1997 р., № 2 "Про затвердження переліку захворювань, які дають право на усиновлення хворих дітей без дотримання строків їх перебування на обліку у Центрі з усиновлення дітей при Міністерстві освіти України".

Діяльність по протидії торгівлі дітьми повинна здійснюватися у тісній взаємодії з неурядовими організаціями. Мережа неурядових організацій, які допомагають потерпілим від торгівлі людьми, працює в Україні ще з кінця 90-х років 20 століття (на початок 2003 року вона об'єднує більше 30 організацій). Але, разом із цим, спеціальних організацій, які концентрують свою діяльність виключно на запобіганні торгівлі дітьми, в Україні не існує. Це не випадково: по-перше, явище торгівлі дітьми було не таким поширеним, як явище торгівлі дорослими, особливо жінками, по-друге, явище торгівлі дітьми є ще більш латентним та невізуалізованим, по-третє, діяльність по запобіганню та протидії торгівлі дітьми, особливо наданню допомоги потерпілим, має здійснюватися на основі іншої законодавчої та правової бази, відмінних принципів роботи (копювання стратегій, розроблених для протидії торгівлі дорослими, і таких, що проявили свою ефективність, неможливо у ситуації протидії торгівлі дітьми).

Науковці, експерти, працівники правоохоронних органів та неурядових організацій вбачають необхідність вдосконалення українського законодавства для кращого захисту дітей від торгівлі ними, а також здійснення організаційних та адміністративних дій. Такими, зокрема, можуть бути:

1. Внесення зміни в законодавство (статтю 149), у тому числі введення положення "без перетину кордону", що особливо важливо у випадках торгівлі дітьми; виділення у цій статті окремим параграфом диспозицію щодо торгівлі дітьми та більш детально прописати її.

2. Оскільки усиновлення у комерційних цілях не підпадає по українському законодавству під факт торгівлі

людьми, необхідно додати такі позиції як "усиновлення", "удочеріння", "передача іншій особі" до статті 149.

3. Покращити взаємодію між правоохоронними органами – міліцією, прокуратурою, прикордонниками, митною службою. З цією метою проводити спільні службові наради, а також семінари для відпрацювання механізму взаємодії між ними.

4. Вдосконалити положення постанови Кабінету Міністрів України № 231 від 31.03.1995 "Про застосування правил оформлення і видачі паспортів громадянам України для виїзду за кордон та проїзних документів дитини, їх тимчасового отримання та вилучення". Зокрема, врахувати пропозиції Державного комітету України у справах охорони державного кордону про введення спеціального ідентифікаційного документа з фотокарткою, який засвідчує належність до громадянства.

5. Ратифікувати Факультативний протокол до Конвенції про права дитини, який стосується торгівлі дітьми, дитячої проституції та дитячої порнографії, відповідно до якого перелічені діяння визнаються кримінальними злочинами незалежно від місця скоєння.

6. Більшу увагу необхідно приділяти підвищенню освітньо-правового рівня дітей про їх права та свободи, розробити систему превентивної та освітньої роботи у цьому напрямі; розробити та запровадити спеціальні освітні програми для батьків з проблем прав дитини та запобігання торгівлі дітьми.

Внесення необхідних коректив до Кримінального кодексу, вдосконалення відомчих нормативних актів, а також ведення активної просвітницької та превентивної роботи дозволить більш ефективно захищати неповноліт-

ніх від злочинних посягань, у тому числі торгівлі людьми, що сприятиме вдосконаленню системи захисту прав дитини, виконанню Україною вимог Конвенції про права дитини, та просуванню суспільства у напрямку демократичних перетворень.

ЛІТЕРАТУРА

1. Киренко С. Кримінально-правова охорона неповнолітніх: новий КК- старі проблеми // Право України. – 2002. – № 6. – С.39-41.
2. Лисенко І. Кримінально-правовий захист дітей від експлуатації // Право України. – 2002. – № 4. – С.65-69.
3. Закон України "Про охорону дитинства" від 26.04.2001 р., № 2402-3 // ВВР України. – 2001. – № 30. – Ст.142.
4. Закон України "Про освіту" від 04.06.1991 р., № 1144-12 // ВВР України. – 1991. – № 34. – Ст.450.
5. Указ Президента України "Про додаткові заходи щодо запобігання зникненню людей, удосконалення взаємодії правоохоронних та інших органів виконавчої влади в їх розшуку" // Офіційний вісник України. – 2001. – № 3. – С.7-9.
6. Постанова Кабінету Міністрів України "Програма запобігання торгівлі жінками і дітьми в Україні" від 25.09.1999 р., № 1768.
7. Постанова Кабінету Міністрів України "Комплексна програма протидії торгівлі людьми в Україні" від 5.07.2002 р., № 766.

Надійшла до редколегії 13.06.2003

ЛЕВЧЕНКО Е.Б. НОРМАТИВНО-ПРАВОВОЕ ОБЕСПЕЧЕНИЕ ПРОТИВОДЕЙСТВИЯ ТОРГОВЛИ ДЕТЬМИ В УКРАИНЕ И ВОЗМОЖНОСТЬ ЕГО УСОВЕРШЕНСТВОВАНИЯ

Рассмотрены вопросы усовершенствования нормативных правовых актов относительно защиты несовершеннолетних от преступных посягательств. в частности, противодействия торговли детьми

LEVCHENKO E.B. NORMATIVE-LEGAL MAINTENANCE OF COUNTERACTION OF TRADE WITH CHILDREN IN UKRAINE AND THE OPPORTUNITY OF ITS IMPROVEMENT

Questions of improvement of normative legal acts concerning protection of minors against criminal encroachments, in particular, counteractions of trade by children are considered

УДК 364.442.6:336.143(477)

К.Ю. МЕЛЬНИК, канд. юрид. наук

Національний університет внутрішніх справ

СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ ПРАЦІВНИКІВ ОВС УКРАЇНИ ТА ЙОГО СПІВВІДНОШЕННЯ З ДЕРЖАВНИМ БЮДЖЕТОМ

Розглянуто реальний стан соціального захисту працівників ОВС України у порівнянні з декларуючим його чинним законодавством.

Процес реформування національного законодавства, який розпочався з прийняттям Верховною Радою України

Конституції України, торкнувся всіх галузей вітчизняної правової системи. Цей процес безпосередньо пов'язаний з